Alva un zvaniņš sniegā

Mamma un tētis

Šī grāmata pieder:

_____

Laipni lūgti šajā parauggrāmatā! Tā ir veidota tieši tāpat kā būs veidota jūsējā — no blakus redzamajām fotogrāfijām un izvēlēm — un parāda, kā var izskatīties pasaka no Saga jums. Šķirstiet, lasiet un iztēlojieties savu bērnu kā varoni savā pasakā.

Tā bija nakts pirms Ziemassvētkiem. Mājā smaržoja pēc piparkūkām, safrāna maizītēm un egļu zariem. Alva tikko bija uzlikusi pēdējo svītraino ledeni uz šķīvja, kad pie loga kaut kas iezvanījās. Dzink, dzink, dzink.

Sniegā stāvēja mazs ziemeļbrieža mazulis. Tam bija spārni, salocīti gar muguru kā divi mīksti apmetņi, un pie kakla sudrabains zvaniņš. Tas paskatījās uz Alvu, paskatījās debesīs un tad nomina sniegu ar pavisam mazu nadziņu. Starp mākoņiem pāri mēnesim aizslīdēja daži tumši punktiņi. Ziemeļbrieža mazulis mēģināja izplest spārnus, bet atkal tos salocīja. Tad Alva aizskrēja uz priekštelpu.

Alva tik ātri uzvilka cepuri, cimdus un zābakus, ka viens cimds gadījās otrādi. «Lai jau paliek», viņa teica. Pa atvērtajām durvīm ielavījās auksts gaiss ar sniega smaržu.

Ziemeļbrieža mazulis jau bija atradis mazu nadziņu pēdu rindu. Tā veda pa pūkaino sniegu egļu meža virzienā. Alva pietupās tām blakus. «Mēs iesim pakaļ baram», viņa teica. «Pa vienam solim.» Viņa brītiņu padomāja un teica: «Viens caur eglēm.» Ziemeļbrieža mazulis spēra piesardzīgu soli. Zvaniņš atbildēja: dzink. Alva spēra vēl vienu, un viņi kopā sekoja pēdām uz tumšo koku pusi.

Egļu mežā valdīja sniegains klusums. Zari karājās balti un apaļi, un reizēm kāds sniega pikucis nokrita ar klusu plunkšķi. Alva pirmā pamanīja nadziņu pēdas — divas mazas iedobītes un tad vēl divas. Viņa tām rūpīgi sekoja, gluži kā meklējot dzīvnieku pēdas pēc svaiga sniega.

Ziemeļbrieža mazulis pasteidzās trīs soļus, bet zems zars aizķērās aiz viena spārna. Tas sarāvās un apstājās. «Pagaidi, es redzu», sacīja Alva. Viņa uzmanīgi pacēla zaru nost. «Viens caur eglēm», viņa atgādināja. Ziemeļbrieža mazulis devās tālāk. Starp stumbriem pavērās liels, balts lauks, un tālumā atskanēja dziļš bummm.

Aiz pēdējās egles gulēja ezers, sasalis un gluds zem sniega. Dziļi tajā ledus dziedāja: bummm, bummm, kā milzīga bungas skaņa tālu zem zemes. Ziemeļbrieža mazuļa ausis sagriezās katra uz savu pusi.

Taču bara pēdas mirdzēja pāri ezeram. Tās vairs nebija parastas zīmes. Tās spīdēja sudrabaini baltas un savienoja krastus kā šaurs ziemas tiltiņš. Alva uzlika zābaku uz pirmās mirdzošās pēdas. «Viens caur eglēm», viņa teica. Tad viņa ieraudzīja nākamo ceļa daļu. «Un viens pāri ledum.» Ziemeļbrieža mazulis brīdi palika stāvam. Tad zvaniņš noskanēja dzink, un tas nolika mazo nadziņu blakus Alvas zābakam.

Ezra vidū ledus atkal dziedāja, nu jau ilgāk: bummm-bummm-bummm. Ziemeļbrieža mazulis palēcās. Zvaniņš tik strauji saskandinājās, ka Alva gandrīz pazaudēja soļu skaitu.

«Ezers labi spēlē basu», viņa sacīja. «Bet tam vajag palīdzību ar pārējo.» Alva klusi dungoja kādu meldiņu no Ziemassvētku dziesmas — maigi un mazliet šķībi. Ziemeļbrieža mazulis klausījās. Tad tas lika nadziņus mirdzošajās pēdās, vienu pēc otra. Viens caur eglēm, viens pāri ledum. Otrā pusē tumsā gaidīja mazi, zeltaini dzelteni punktiņi. Alva samiedza acis. «Sniega laternas!» viņa teica un paātrināja soli.

Sniega laternas stāvēja līkumainā rindā, apaļas kā sniega maizītes. Katrā laternā plīvoja maza liesmiņa. Nedaudz smaržoja pēc silta stearīna, kaut gan nakts bija auksta un skaidra.

Starp laternām Alva atrada vēl nadziņu pēdas. Viena bija iemīta tieši pie viņas vecā kamaniņu kalna. «Viņi bija te», viņa teica. Viņa paskatījās augšup. Virs laternām slējās augstais pakalns, balts pret debesīm. «Viens caur eglēm, viens pāri ledum, viens gar laternām.» Ziemeļbrieža mazulis izstiepa kaklu pret virsotni, bet bars nebija redzams. Tur augšā kustējās tikai vējš. Alva sāka kāpt kalnā.

Pakalns izskatījās divreiz augstāks, kad Alva nostājās tā pakājē. Šeit viņa mēdza braukt ar ragaviņām, līdz vaigi kļuva sarkani un cimdi smagi no sniega. Lejup braukt bija ātri. Augšup — lielākoties elsošana.

«Spersim mazus solīšus», viņa teica. Ziemeļbrieža mazulis mēģināja uzkāpt, paslīdēja atpakaļ un pēkšņi apsēdās tieši sniegā. Spārni sašķiebās uz sāniem. Alva saknieba lūpas, lai neiesmietos, bet viņas pleci tik un tā trīcēja. Ziemeļbrieža mazulis uzmeta viņai ļoti dusmīgu skatienu. «Piedod», teica Alva un pastiepa roku. «Viens caur eglēm, viens pāri ledum, viens gar laternām, viens augšup kalnā.» Vēl viens solis. Un tad vēl viens.

Pusceļā augšup vējš apskrēja apkārt pakalnam. Tas pātagoja sniegu pāri viņu ceļam. Vispirms ziemeļbrieža mazuļa pēdas kļuva seklas. Tad atkal aizbira Alvas zābaku pēdas, līdz palika vien mīkstas bedrītes, kas pazuda viņai acu priekšā.

«Pasteigsimies mazliet», sacīja Alva. Viņa spēra divus soļus. Ziemeļbrieža mazulis spēra vienu. Viņa spēra vēl divus, un tas sekoja, zvaniņam klusi piekļautam pie krūtīm. Aiz viņiem bija egles, ledus un laternas, bet vējš visu nodzēsa. Alva skaļi teica ceļu, it kā vārdi spētu to noturēt: «Viens caur eglēm, viens pāri ledum, viens gar laternām, viens augšup kalnā.» Virsotne bija jau tuvu. Bet vai bars vēl tur būs?

Virsotnē nebija koku, tikai debesis, vējš un sniegs, kas skrēja sāņus. Alva pagriezās atpakaļ. Tur taču vajadzēja būt viņu ceļam. Taču pēdu vairs nebija — ne vienas pašas.

«Tagad tu vari lidot», viņa teica, norādot augšup. Ziemeļbrieža mazulis atvēra spārnus. Tas pietupās, atsperās ar priekšējiem nadziņiem un apstājās. Zvaniņš karājās bez skaņas. «Lido!» Alva teica vēlreiz, šoreiz skaļāk. Taču mazulis salocīja spārnus un sarāvās kamoliņā, mazs kā pazaudēts cimds. Virs viņiem bars slīdēja tālāk mākoņu malas virzienā. Alva cieši sažņaudza savu cimdu. Kas gan tam bija tāds, ko bars varētu sadzirdēt?

Vējš parāva Alvai cepuri. Viņa pieturēja to ar vienu roku un paskatījās uz otru. Tieši zem ziemeļbrieža mazuļa zoda bija zvaniņš, spožs par spīti sniegam. Alva atcerējās šķindoņu pie loga. Viņa atcerējās, kā tā skanēja starp eglēm.

«Varbūt viņi mūs neredz», viņa sacīja. «Bet varbūt dzird.» Viņa uzmanīgi paņēma zvaniņu un iezvanīja: dzink, dzink, dzink. Trīs skaidras skaņas. Sākumā atbildēja vienīgi vējš. Alva zvanīja vēlreiz, stiprāk. Dzink, dzink, dzink. Tad viens tumšs punktiņš apstājās virs mākoņu malas. Un tad atskanēja atbilde — klusa, bet skaidra: dzink-dzink-dzink.

Ziemeļbrieža mazuļa ausis saslējās. Debesīs mazie punktiņi pagriezās atpakaļ. No mākoņiem šķindoja arvien vairāk zvaniņu, it kā zvaigznes kratītu kabatas, pilnas ar sudrabu.

Alva paskatījās uz kamaniņu kalnu. Tas maigi laidās lejup no virsotnes, gluds no daudzajiem braucieniem un pietiekami plats diviem. «Tev nav jāsāk lidot taisni uz augšu», viņa teica. «Kad es te braucu, es vispirms noliecos uz priekšu, un tad viss notiek pats no sevis.» Viņa nostājās ar kājām pie malas. «Viens caur eglēm, viens pāri ledum, viens gar laternām, viens augšup kalnā...» Ziemeļbrieža mazulis spēra soli uz priekšu. Alva pasmaidīja. «...un viens lejup no kalna.»

Alva skrēja. Viņa skrēja tā, kā skrien, kad ragaviņas jau sākušas slīdēt un jāpaspēj tām līdzi, pirms tās pazūd. Sniegs pūkojās ap zābakiem. Ziemeļbrieža mazulis skrēja viņai blakus — sākumā stīvi, tad arvien ātrāk.

«Viens lejup no kalna!» sauca Alva. Mazulis izpleta spārnus. Tas veica vienu lēcienu. Tad vēl vienu. Trešajā lēcienā nadziņi gandrīz vairs neskāra sniegu. Zvaniņš dziedāja tik skaidri, ka Alva iesmējās, pat elsojot. Ziemeļbrieža mazulis pacēlās pāri sniega malai un augšup gaišajās debesīs. Bars lidoja tam pretī, šķindot un mirdzot, un mazais ziemeļbriedēns ielidoja taisni starp tiem.

Ziemassvētku rītā mājā atkal valdīja klusums. Smaržoja pēc kafijas, piparkūkām un mazās eglītes stūrī. Uz galda zem svītrainas dvielīša gulēja safrāna maizītes. Alva piegāja pie loga.

Jaunajā sniegā bija mazu nadziņu pēdu rinda, līdz pašai mājai un atpakaļ. Egles galotnē tumši sarkanā lentītē karājās mazs sudrabains zvaniņš. Alva pastiepās pirkstgalos un maigi to pagrūda. «Dzink, dzink, dzink», tas noskanēja. Tālu virs jumta rozā ziemas debesīs bija redzams mazs bars. Alva iezvanīja vēlreiz.

Alva un zvaniņš sniegā

Naktī pirms Ziemassvētkiem pie Alvas loga nolaižas mazs lidojošs ziemeļbrieža mazulis, tālu prom no sava bara. Alva seko pēdām cauri sniegam, pāri dziedošam ledum un augšup savā kamaniņu kalnā, kur mazam zvaniņam jāatskan līdz pat debesīm.

lv-lv.sagatilldig.se

